

CUBA, PÀTRIA I VIDA

Fa temps, d'ençà als anys 90, quan el règim cubà va preconitzar un socialisme de mercat capitalista. La població va començar a patir més dificultats econòmiques, i també més desigualtats socials accentuades per la repressió de l'actual partit únic que manté un control total sense cap possibilitat de crítica. Tot això ha originat la protesta popular a les ciutats cubanes al crit de "pàtria i vida" i "llibertat".

El poder, en mans del partit comunista, defensor de la revolució, ha reaccionat amb simpatia enviant als carrers als boines negres i afiliats del partit amb pals de beisbol per

fraternitzar amb els manifestants tot practicant esports nacionals. L'entusiasme, però, va fer que accidentalment en resultessin un mort i diversos ferits.

Una periodista va ser detinguda quan estava explicant els fets – diuen – pels serveis secrets, però la veritat és que va ser un acte per la protecció per part de l'estat en contra de possibles agressions de manifestants hostils.

També males llengües diuen que el govern els va tallar les telecomunicacions per fer impossible la comunicació entre la gent, quan el fet verídic és que el partit, que pensa i treballa per a la protecció i la felicitat de tots els cubans i cubanes, ho va fer per un ciberatac de l'exterior que podia produir radioactivitat que afectés la salut dels ciutadans.

El règim està molt empenyat perquè, segons ell, diu que la protesta ha estat finançada pels EUA i ells, que també són cubans, no han vist ni un dolar. Per mostrar la seva adhesió total al estat el PC ha organitzat una gran manifestació amb gent arribada en autocars del tot el país, fet que ens recorda altres manifestacions de "adhesión inquebrantable" del règim del nostre país a dècades anterior. Com el 1975 a la mort de Franco, en que a Cuba van ser decretats diversos dies de dol i el mateix Fidel Castro va fer un discurs a la seva memòria.

